

encara, en l'enq. de 1963 (xxxiv, 183.1).

El mateix *mīblād/maḥlād*, en l'acc. 'perpetu, perpetuador', aquí en la variant *mi-*, degué servir com a nom d'aqueixa font perenne, entorn de la qual els moros havien bastit llur poblet; o potser col·laborant-hi el record d'algun altre xeikh *Mīblād* o *Ābn (Ibn)-Māḥlād*, com els ja assenyalats; aquest, pron. *āmīklēt*, es tornaria *micleta* per derivació, o potser a través d'un *al-mīblād* > l'*Amiclet* > la *Micleta*.

Convé estendre aquesta etimologia a d'altres paratges de nom iniciat en *Makl-* que són a les zones de toponímia molt aràbiga, i que designen llocs de naturalesa granifèrma, com les penyes i altes muntanyes.

C) La Mola de MACLAC, gran muntanya, massís imponent, de cingles i rocam, i d'aire irregular, impressionant, en els Ports de *Beseit*, sota la qual el reclòs congost del *Regatxol* desemboca, aigües amunt del poble de Beseit (Matarranya): oït *maklāk* a Beseit, 1955 (xv, 47ss.), *E.T.C.* I, 108. No hi ha dificultat fonètica a veure-hi el *Maḥlād* precedent amb la mateixa solució *-kl-* de *hl*, sinó que aquí la *a* aràbiga haurà restat oberta per influència del *ḥ* quasi immediat; i la *-t*, canviada en *-k* per la quasi equivalència acústica en fi de mot (*ānet* > *ānec*, *PRAESTITUM* > *prēstec* etc.), ajudada per un sentiment de duplicació de la *-c-* anterior. La comparació del rocam amb la massa vetusta d'un gran vell robust no sorprendria; però d'altra banda ja en les fonts aràbigues trobem mots d'aquesta mateixa arrel, com *ḥālid*, amb el sentit de «rocks, mountains» (Lane, 784).

D) LA MACLAU, pda. muntanyenca a la Baixa Ribagorça, te. de Jusseu, roques avall de l'antic castell d'aquest poble (V. supra aquest article); pron. *la maklāḡ* (en l'enq. allí, a. 1965, XLIX, 15). Nom que intriga per la seva forma mateixa, i per la singular semblança amb (C) (i amb altres noms d'aquest article). Damunt de *La Maclau* es bada la *Cova de Santiberi* que, jutjant pel nom, hauria de ser un santuari o ermita abandonada dedicada a un sant de nom obscur; o forma arabitzada de SANCTI PETRI.

A l'article *Jusseu* hem vist que allí no es perd la *-t-* en *-ETU* ni *-ATU*, i que *-ḡ* ve allí de *-D'*, com en el nom mateix de *Jusseu*, que sembla venir de *JOVIS AEDEM* (o *SEDEM*) 'templet de Júpiter'. Llavors aquí també s'explicaria la *-u* per la *-d* de l'àr. *maḥlād*, segons l'evolució normal catalana (*RADET* > *rau*, *NIDU* > *niu*, *SEDET* > *seu*, *PEDE* > *peu*). *La Maclau* pogué ser un altre nom de la cova santa que hi ha al damunt: una altra estació religiosa, relacionada amb la *JOVIS AEDES* pagana; i amb el nom canviat pels moros de la Baixa Ribagorça en un d'aràbic que tenia també aplicació religiosa: l'arrel *ḥld*, segons Lane, té, entre altres, a l'Alcorà, en el *Qamūs* i en *RMa.*, el

2sentit de 'perpetuar-se en el Paradís', 'restar inalterat el cos d'un mort'.

Al-Maḥlād donaria, doncs, amb evolució catalana, *L'Almaklau*, reduït a *la maklāḡ*.

En la creació dels noms *Ci D*, potser hi col·laborà, superposant-s'hi o combinant-s'hi, un altre nom aràbic *maḥlāḡ* 'clausura' (*RMa.*), nom d'instrument de l'arrel *ḡalḡ* «cerrar (con llave etc.)» (*PALc.*), *miḡlaḡ* «clef, fermoir, chaîne» en *Abendjobair*, *maḡlaḡ* en la *Hist. dels Berebers* d'Abulwalid (Dozy), sentit adequat a la tremenda obstrucció del congost del *Regatxol*, i a la clausura de la cova on hi hauria la imatge d'un sant damunt *la Maclau*. Seria simplement (*SPELUNCA*) SANCTI PETRI 'la caverna de Sant Pere' amb la *P* pron *b* per l'àrab. local.

E) De *Māḥlād*² pot venir també el nom d'una pda. i serra entre el Priorat i l'Ebre: *Serra de MAFLA* en la pda. d'aquest nom (Bru Borràs, *Fulls d'Hist. de Tivissa*, p. 20) que ja figura a. 1340 escrit *Serra de la Maḡfle*, en el Cpr. d'Entença P^o 8 v°, p. 232. De *Al-Māḥlād* > *L'A(D)maḡla* > *la Maḡfle*, *-a* (amb *hl* > *fl*); i aplicació semblant a la de (C). *La māḡla* vaig oir a les enq. de Capçanes i de Tivissa (XIII 19.11; *E.T.C.* I, 92). *Collet i Coma de la Maḡla*, cap a mig camí de Llaberia a Tivissa, baixant aquí del Montalt a Capçanes (Iglésies-Santas., *Guies* II, 223, 24). Com que davant *ḥ* la *a* sonava *ā* en àrab, el mateix mot pogué donar el nom de la *parada de la mōḡfla*, te. Tales (XXIX, 182.5): amb propagació de la nasalitat (com *magrana* > *mangrana*).

F) BENIMACLÍ de Carcaixent (supra A, 3), no s'explicaria la seva *-í*, si vingués de *Maḥlād* com mer homònim de A (1) i A (2), si no és per alguna contaminació. Més que contaminat, el que degué ser és barrejat amb un *Meclí* o *Maclí*, d'origen diferent, que existiria en un lloc veí, com en els següents.

Aquest nom i unes variants terminals, el retrobem, en efecte, en altres valls valencianes, *Meclí* és una pda. de Tibi (anotat *meklí*, 1963, xxxii, 187). D'altra banda hi ha un *Mecrién* (o *Micrent* o *Megrient*) a la Vall d'Albaida, entre Rugat i Montitxelvo (del qual detallaré les notícies). Si això i allò vénen de l'àrab, sembla que poden venir d'un plural en *-īn* (o un dual en *-ān*) d'un mot *maqrī* aràbic o mossàrab.

a) *Mecrién* que així cal llegir, en lloc de *Metrien* (*Rept.* 34?, 455), alq. te. Rugat

b) *El Megriént* vaig oir com pda. de Montitxelvo (xxxii, 164.6).

c) *SSiv.*, s.v. *Montichelvo* hi assenyalava una font de *Micrent*, mencionant-hi un doc. de 1354, on diria *Nutrien*.

d) Així, en efecte, ha llegit hom en doc. de l'*A.C.A.* d'aquesta data: «alcaream vocata *Nutrien* finatam in termine de loco --- de *Montigervo*» (reg. 914 de Pere